Hilal

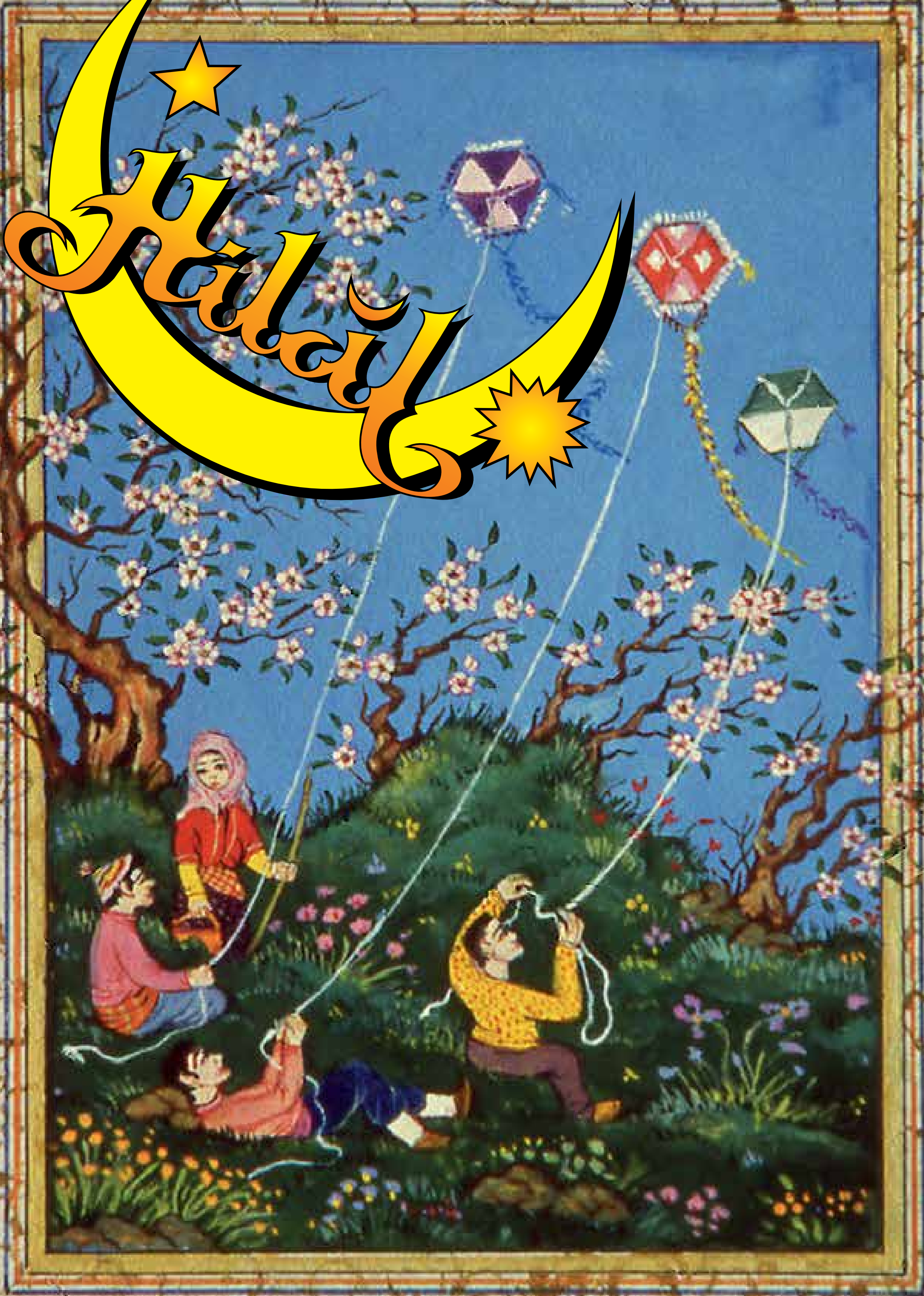

“MÜSLÜMANLAR” dergisinin parasız çocuk ilâvesidir.

Sayı
12
2015

EŞEĞİN İSTEDİĞİ YERE

Hoca gidermiş çarşıya pazar,
Harcarmış parasını azar azar.
Yine bir pazar günü kalkar erken,
"Haydi bakalım, Karakaçan!" derken.
Eşek çarşı işini hemen çakar,
Hoca eşeğine şöyle bir bakar.
Der: Gezeceksin, gün doğdu sana."
Sallar eşek başını iki yana.
Eşek açar ağzını, "Aii!..." der,
Hoca atlayıp eşeğine biner.
Seslenir: "Deh, Karakaçanım." diye,
bir türlü gitmez ileriye.
Hoca yeniden: "Deh oğlum, deh deh!.."
Kızarak seslenir: "Çok oldun sen, eeh!.."
Karakaçan da bana mısın demez,
Hoca kızgın, bu numarayı yemez.
Eşek diker ayaklarını, direnir,
Hoca da bu duruma çok sinirlenir.
Hoca'nın yaptıkları gitmiş boşuna,
Yapılan gitmemiş eşeğin hoşuna.
Hoca ile eşek inatla yarışır,
Hoca'nın saçı sakalına karışır.
Hoca sonunda inadından vazgeçer,
Karakaçan artık özgürlüğü seçer.
Alır başını ormana doğru yürür,
Komşuları Nasrettin Hoca'yı görür.
Derler: "Hocam, nereye böyle hayrola?..
Koyulmuşsun ormana giden yola."
Komşulara doğru eğilip yavaşça:
"Bana değil, buna sormalı." der Hoca.
Sonra sarılarak sıkıca eyere,
"Galiba eşeğin istediği yere.

Ayet Hadis Esma Dua

Bir Ayet

Ancak Sana kulluk Eder ve ancak Senden yardım isteriz. (Fatiha Suresi: 5)

Ayşe Çetiner

Esma-i Hüsna

Esmâ-i Hüsnâ, Allah'ın güzel isimleri demektir. Bir âyet-i kerîmede: "En güzel isimler O'nundur (Allah'ındır)" (Haşr: 24) buyurulmaktadır. Bir hadis-i şerifte "Kim bunları (Esmâ-i Husnâ'yı) mânâlarını anlayarak sayar, bunlarla Allah'ı zikrederse Cennete girer." buyurulmaktadır.

الْوَكِيلُ جلّ جلاله

EL VEKİL

İşlerini yoluyla kendisine bırakanların işini düzeltip, onların yapabileceğinden daha iyisini temin eden.

Bir Hadis

Kişi sevdiği ile beraberdir.

Bir Kelime

Makbul: kabul olunmuş, geçerli.

Bir Dua

Allah'ım, beni hatalarımdan, beyaz elbisenin kirden temizlenmesi gibi temizle!

Hz. ÖMER

HAYREDDİN EKMEN

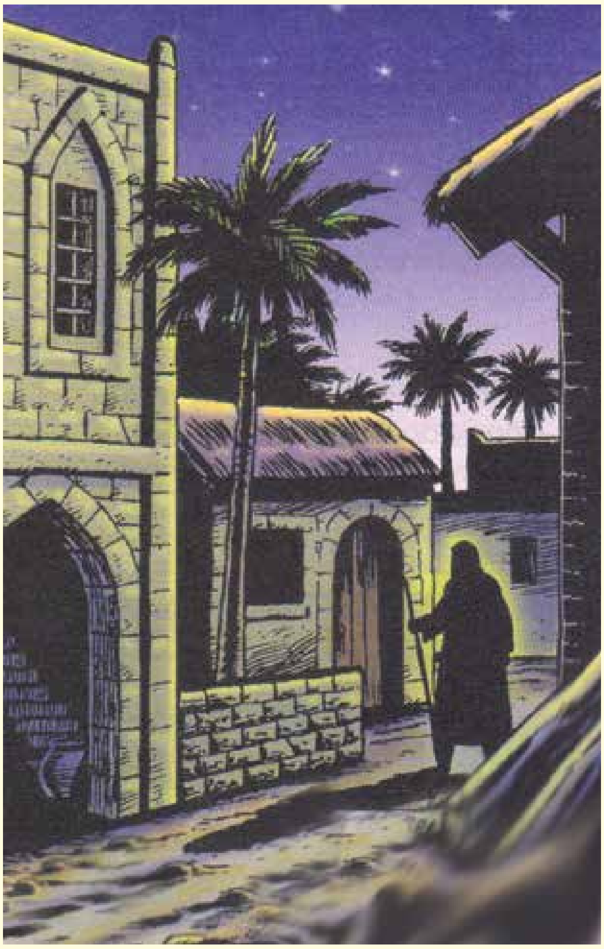

Hazreti Ömer (r.a.) halifeliği zamanında bazen tebdil-i kıyafete (kıyafet değiştirerek) bürünerek Medine sokaklarında dolaşırdı. Fakir, kimsesiz, muhtaç bir kimse olup olmadığını kontrol ederdi. Bu işi geceleri yapardı. Yine böyle bir gece çevreyi geziyordu ki, sokakta bir adama rastladı. Adamda çok telâşlı bir hal vardı. Şaşkınlıkla etrafına bakıyordu. Hz. Ömeri fark etmemişti. Hz. Ömer (r.a.) adama yaklaştı:

- Ey, Allahın kulu! Sen kimsin? Bir sıkıntın mı var?

- Lütfen, beni rahat bırak, sen işine git!

Adam ikide bir dönüp evine bakıyordu. Evden bir kadın feryadı yükseliyordu:

- Allahım, ne yapsam acaba? Aaah!

- Evden gelen bu ses nedir?

- Niçin başkalarının işine karışıyorsun, kardeşim?

Adam iyice sinirlenmişti:

- Sana yoluna devam et, demedim mi? Evine git, uykunu uyu!

Adamın terslemesine gücenmeyen Halife yumuşak bir sesle sormaya devam etti:

- Sen derdini bir söyle hele. Olur ki, ben derdine derman olabilirim!

Hz. Ömerin ısrarı üzerene adam derdini anlatmaya başladı:

- İçeriden gelen ses, zevcemin sesidir. Şu anda doğum sancıları çekmektedir. Doğumda yardım edecek bir ebe de bulamadım. Çünkü ben fakir bir adamım. Evde ne yiyecek, ne de yakacak bir şey var. Hele hanımıma bakacak bir yardımcı bulmam mümkün değil!.. Gördüğün gibi çaresizlik içindeyim!

- Sen biraz sabret. İnşallah, bir çaresini buluruz.

Hz. Ömer doğruca eve gitti:

- Ey Ümmü! Şu anda Allahın rızasını kazanacak bir iş yapmak ister misin?

- Elbette isterim, ya Emir-el mümin!

- Şu arka mahallede kimsesiz ve fakir bir kadın şu anda yalnız başına

doğum yapmaktadır. Üstelik ne yiyecekleri, ne de yakacakları var. Biraz un, yağ ve doğacak çocuğa lâzım olacak bazı şeyleri alarak yardıma gidelim. Ben biraz da sırtıma odun alayım!

Ellerine malzemeleri aldılar. Hz. Ömer de sırtına bir miktar odun alarak fakir adamın evine gittiler. Çaresiz bekleyen fakir adam Hz. Ömeri ve hanımını görünce hem şaşırdı, hem de sevindi. Hz.Ali ve Hz. Fatimanın kızı olan Hz. Ümmü Gülsüm içeri girerek gerekenleri yapmaya başladı.

Hz. Ömer, adama ateş yakmak için hurma dalları toplamasını söyledi. Az sonra ateşi yakıp çorba hazırladılar. Bir müddet sonra içeriden gelen sesler kesilmişti. Az sonra evden bir bebek ağlaması yükseldi Hz. Ümmü Gülsüm Hz. Ömere pencereden yavaşça seslendi:

- Ya Emir-el müminin! Arkadaşına söyle, bir oğlan çocuğu dünyaya geldi!

- Olamaz! Bize böyle yardım eden zat, halife Ömer imiş!

Adam yerinden fırladı. Hem halifenin elini öpmek, hem de yaptığı kabalıktan dolayı kendisinden özür dilemek istedi. Hz. Ömer onu durdurdu:

- Şimdiye kadar nasıl hareket ediyorsan yine öyle davran. Başka türlü davranırsan üzülürüm... Ben, sizin halifenizim. Yani hizmetçinizim. Yarın gel,

vaziyetin düzelinceye kadar sana aylık bağlayayım.

- Allah senden razı olsun, ya Ömer!

Çorbayı içeri gönderdikten sonra Hz. Ömer sözlerine devam etti.

AYLİN VE GÜVERCİNLER

İsmail A. ÇAVUŞEV

Aylin sabah kalkıp mutfağa geldiği zaman dedesi pencereden güvercinlere yem atıyordu. Aşağıya, balkonun altına bir sürü güvercin toplanmıştı. Aylin, dedesinin önüne geçerek aşağıda buğday tanelerini gagalayan güvercinlere baktı baktı da eliyle: "Kış!.." diye onları korkutmak istediyse de birisi bile uçmadı. Aylin:

- Dede, bu kış onları tutup kesecek miyiz? diye sordu.

- Hayır, kızım. Tutmayacağız ve kesmeyeceğiz.

- O zaman neden onları her sabah besliyorsun? Öteki dedem köyde kaz besliyor ama bana: "Kışa onları keseceğiz, sana kıkırdak göndereceğiz!" diyor.

- Güvercinlerin eti yenmiyor, kızım.

- O zaman onları doyurmana lüzum yok!

- Onlar şehrimizin süsü, kızım. Bak, sabahları ben pencereyi açınca sürü halinde bize doğru yöneliyorlar!

- Ama karınlarını doyurdular mı birden uçup gidiyorlar!

- Olsun, kızım. Biz onlarla bir arada, beraberce yaşıyoruz. Ya bir de onların olmadığını düşünelim! Kimler gelip penceremizin altına, balkonumuza konacak?

- Ben Akif dedeme: "Hüseyin dedem her sabah bir sürü güvercine yem veriyor! dedim de bana: "Bravo, dedene!" Çok iyi yapıyor!" dedi ve bana: "Güvercinlere asla dokunma!" dedi. Onlar, Peygamberimizi korumuşlar. Sen biliyor musun, dede?" diye sordu.

- Nasıl olmuş bu üş? diye dedesi ilgilendi. -Bana anlatır mısın?

- Önce pencereyi kapayalım da sana anlatayım. Onlara bakarken aklım dağılıyor da...

- Sen nine olmayasın! Nasıl öyle

aklın dağılacakmış? Haydi, kapadım pencereyi, seni dinliyorum!

- Çook seneler önce düşmanlar peygamberimizi öldürmeye kalkışmışlar. O, bunu öğrendikten sonra en yakın arkadaşı Ebu Bekir ile gizliden Mekkeden kaçmayı kararlaştırıyorlar. Şehrin dışına çıktıktan sonra önce biraz ters yönde giderek düşmanları şaşırtıyorlar, sonra da Uhud dağına doğru yürümeye başlıyorlar. Bunaltıcı sıcakta çok yoruluyorlar. O zaman bir mağaraya girip dinlenmek istiyorlar. Onların arkasından iki güvercin gelip mağaranın ağzındaki bir dala yuva yapıyorlar. Bir neden sonra onları arayan müşrikler de çıkageliyor. Aralarından biri:

- Olsa olsa buradadırlar! diyor.

Bir diğeri:

- Zannetmem! diyor.- Eğer mağaraya girmiş olsalardı bu kuş yuvasını bozacaklardı. Mademki yuva yerinde duruyor, demek ki, onlar içeride değil! diyor ve müşrikler mağaraya girmekten vazgeçiyorlar. Böylece güvercinler peygamberimizi kurtarmış oluyorlar. O nedenle biz de onları korumalıyız. Hem, dede, ben bunu derste anlattığım zaman öğretmen bana: "Bravo!" dedi. İşte peygamberimiz de hayvanları korumamız gerektiğini söylemiş. Ama, dedi, anlamadığım bir şey var: "Doğru, sen güvercinlere yem veriyor, iyilik yapıyorsun, fakat onlar sana teşekkür bile etmeden "Pır!!... deyip uçup gidiyorlar!...

- Evet, kızım, bu, bilmen gereken ikinci husus. Dinimiz bize ne öğretiyor? "İyilik yap, denize at. Balık bilmezse Halik bilir!" diyor. Yani, yaptığın bu iyiliğin karşılığını Halik, yani Allah bir gün başka bir yolla sana çevirecektir! demek istiyor. Çünkü Allah senin iyilik yaptığını, buna hiç bir karşılık beklemediğini pek alâ biliyor. O nedenle bizler de karşılık beklemeksizin iyilikler yapmalıyız. Biz de güvercinleri, kuşları besleyelim. Bir başka yerde, inşallah, onların veya bir başkalarının iyiliğini görürüz!" diye sözünü bitirdi. Aylin onun anlattıklarının bu ikinci kısmını ille de belleyeceğini ve öyle de yapacağını söyledi.

EZOP HİKÂYELERİ

KARTAL İLE OK

Kartalın biri gökyüzünde süzülürken birdenbire bir ok vızıltısı, derken ta içinden derin bir acı duydu. Ok göğsüne saplanmıştı. Çırpına çırpına aşağı indi; kanlar içinde yere serildi. Göğsüne saplanan oka baktı onun kendi kanadından düşen tüylerin birinden yapılmış olduğunu anladı. Son nefesini verirken: "Eyvah!" diye sızlandı.

Çok kere ölüm vasıtamızı düşmana kendi elimizle veririz.

ÇOBAN İLE KURTLAR

Vaktiyle bir çoban vardı. Koyunlarını her zaman bir dağın eteğinde sık bir ormanın kenarına götürür, orada otlatırdı. Bütün gün kırlarda tek başına dolaşmaktan canı sıkılırdı. Bir gün kendisine biraz eğlence ve birkaç arkadaş bulmak için bir plan yaptı. Köye doğru koşarak: "Kurtlar var, koyunlara kurtlar geldiii!" diye bağırdı. Sesine köylüler hemen yetiştiler, bunların bir kısmı çobanın yanında bir müddet kaldı. Çoban çok hoşuna giden bu oyunu birkaç gün sonra bir defa daha tekrarladı. Köylüler yine aldatıldıklarını görerek geri döndüler.

Bir zaman sonra ormandan gerçekten kurtlar geldi ve koyunlara saldırdı. Çoban bu defa daha yüksek sesle: "Kurt, kurtlar geldi, imdaaat!" diye bağırdı; fakat köylülerden kimse, daha önce kendilerini iki kere aldatmış olan çobanın sözüne inanmadı. Yardıma da gelen olmadı. Kurtlar, çobanın koyunlarını parçalayarak yediler. Çoban köylülere: "Niçin yardıma gelmediniz?' diye çıkışınca, akıllı bir köylü şöyle cevap verdi: **Yalancıya kimse inanmaz.**

İHTİYAR ODUNCU İLE ÖLÜM

Zavallı bir ihtiyar, sırtıyla odun çeke çeke yıpranmıştı. Biraz ekmek parası kazanmak kaygısı ile bir gün yine çaresiz, oduna çıktı. Akşam olunca topladığı odunları sırtlayıp kasabanın yolunu tuttu. Yolu çok uzak, yükü çok ağırdı. Artık ihtiyarlık da üzerine iyice çökmüştü. Yürüdükçe yükü ağırlaşmış, bir adım daha atamaz hâle gelmişti. Nihayet sırtındaki odunları yere fırlattı. Bu sefaletten kendisini kurtarması için ölümü çağırdı. Tam o sırada ölüm çıkageldi. İhtiyara kendisini niçin çağırdığını sordu.

İhtiyar: "İyi yürekli efendim, şu yükümü sırtıma yükleyiverir misiniz diye çağırdım sizi." dedi.

●

Ölümü çağırmak başka, gelişini görmek başkadır.

MASALLAR NASIL DOĞAR?

Çocuklar dedelerini, büyük annelerini, yani ninelerini çok, ama çok çok severler. Neden mi? Çünkü onlara her akşam, uzun kış geceleri, hele de dışarıda kar taneleri yere dans edercesine dökülürken, sıcacık soba başında kaz tüyü yastığa, yün mindere, yahut pos pos postekiye yaslanmış masal üstüne masal anlatırlar.

Alâ dedesinin anlattığı masalları tamı tamına ezberliyordu. Hem de tekrar tekrar anlatmasını beklemeden. Dinliyor, dinliyor sonra da dedesini soru yağmuruna tutuyordu:

- Dede, bu masallardaki anlatılanlar acaba gerçek mi, yani yaşanmış mı, yoksa hepsi de uydurma, yani uyduruk mu? diyordu.

Bir yanda oturan ve dikkatini el işine veren ninesi de konuşulanlara kulak verdi ve gülümseyerek söze karıştı:

- Sen ne zannediyorsun, benim yakışıklı oğlum, boynuzsuz koçum? Düşün bir kere. İnsan ayı ile hiç konuşabilir mi? Ona masallarda Ayı dayı demişler. Yani karşılaşınca "Dayı, nasılsın?" diyebilir misin? Asla! Korkudan tiril tiril titrersin, hani derler ya, dilini bile yutarsın.

Alâ halâ birşeyler sormaya niyetleniyordu, ama hemen fikrini değiştirdi. Düşünceye daldı: "Kim yazıyor bu masalları hikâyeleri?" diye düşündü ve aklından geçeni hemen açıkladı.

Derken kapı açıldı ve ablası Rüya gülümseyerek içeri girdi.

İçeride çıt yoktu. Gözlerini kapıya dikmişlerdi.

Rüya heyecanlı heyecanlı konuşmaya başladı:

- Biliyor musunuz bugün ne güzel, yaşanası bir gün geçirdik. Görüşmemiz vardı, dedi.

- Nasıl görüşme, kiminle?

Diye sabırsızlınıyordu Alâ.

Rüya ise cebinden telefonunu çıkardı ve:

- Görüyor musunuz? dedi.

İçerdekiler Rüya'nın etrafını sardılar ve sorucu gözlerle

- Kimdir bu resimdeki? demek istediler.

- Bu, bir yazar. Bizim okuduğumuz hikâye ve masal kitaplarını yazan kişi. Onlara yazar denir. Yani bizi masallarla, hikâyelerle buluşturan kişi.

Alâ beynini kurcalayan soruların cevabını bulmuştu.

Nadiye AHMEDOVA

LASTİK

Öğretmen ders anlatırken Efe'yi kaldırıp örnek vermesini ister:

- Uzun bir kelime söyle bakalım Efe...
- Lastik, öğretmenim!
- Lastik uzun bir kelime değil ki evladım.
- Çekince uzar öğretmenim.

ELİ BELİNDE

Ahmet bir elini beline koymuş dalgın dalgın yürüyormuş. Onu uzaktan gören arkadaşı Hayri'nin dikkatini çekmiş, Ahmet'in peşine takılmış. Ahmet dolmuşa binmiş eli hâlâ belinde, inmiş eve doğru yürümüş, eli hâlâ belinde. Onu takip eden Hayri dayanamamış, Ahmet eve girmeden önüne geçmiş:

- Kardeşim iyi misin?

Ahmet:

- Evet, çok iyiyim.

Hayri:

- Belin mi ağrıyor?

Ahmet:

- Yooo...

Hayri:

- Uzun süredir seni izliyorum, elin belinde yürüyorsun.

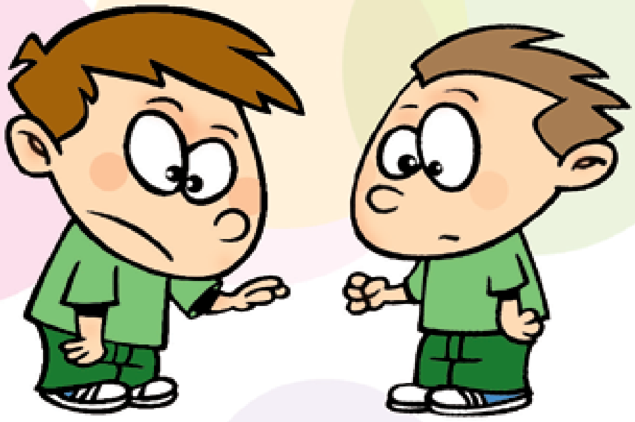

Ahmet bakmış:

- Vay canınaaa, karpuz düşmüş.

İKİZ KARDEŞ

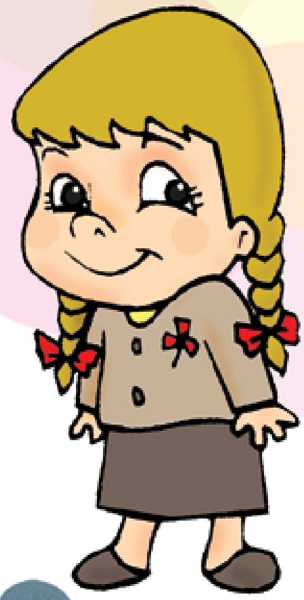

İkiz kardeş olan Selin ve Nesrin ilkokula başladıkları gün, öğretmenleri çocukların birbiriyle kaynaşmaları için yazın ne yaptıklarını anlatmalarını ister.

Sıra Selin'e gelir ve anlatmaya başlar.

- Biz köye gittik, dedem ile beraber yaylaya çıktım, dedemin ineklerini otlattık... Bir de arkadaşlarımla saklambaç oynadım.

Selin'den çekingen olan Nesrin'e sıra geldiğindeyse, öğretmene utangaç bir şekilde bakar ve şöyle der:

- Öğretmenim, biz Selin ile ikiz kardeşiz, o ne yaptıysa ben de onu yaptım.

ЛАСТИК

Учителят помолил Ефе да даде пример за най-дългата дума.

- Ластик, господин учител! - отговорил той.
- Но тази дума не е дълга!
- Като вземете да дърпате се удължава, господин учител!

С РЪКА НА КРЪСТА

Ахмед вървял по улицата унесен, с ръка на кръста. Хайри, приятеля му го видял и тръгнал подире му. Ахмед се качил в автобуса и до махалата им, а ръката му била все на кръста. Най-сетне Хайри не можал да се стърпи и го попитал преди да влезе у тях:

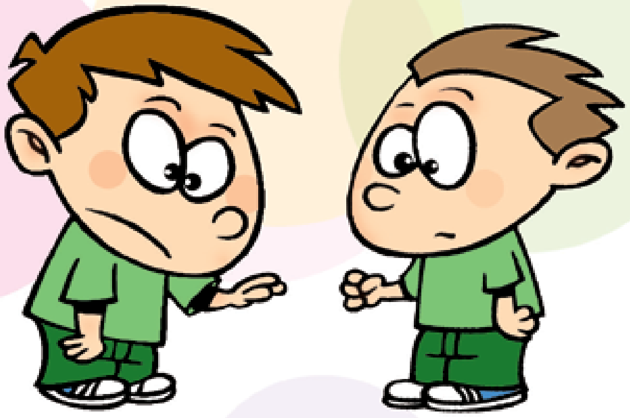

- Братко, добре ли си?
- Да, добре съм.
- Кръстът ли те боли?
- Не!
- Отдавна те следя. Вървиш и се държиш за кръста.

Ахмед с учудване рекъл:

-Тюх, язък! Изпуснал съм динята!

БЛИЗНАЧКИТЕ

Близначките Селин и Несрин в първия учебен ден седнали една до друга. За да се запознае с тях, учителят поискал да споделят какво са правили през лятото. Станала Селин и взела да разказва:

- Бяхме на село. С дядо ходихме на нивата. Пасяхме кравите му. После играхме на криеница с приятелите...

Тъй като Несрин била по-притеснителна, когато й дошъл реда, засрамено казала:

- Господин учител, ние сме близначки със Селин. Каквото е направила тя, това правих и аз!

Един ден баща ми рече на майка ми: «Нека Мурад да го запишем в училище!»

Мурад се казва брат ми. През същата есен той щеше да постъпи в селското училище. Аз пък с нетърпение очаквах да чуя моето име. Но напразно. Те дори не ме споменаха.

Горях от нетърпение да започна училище, понякога, когато играехме из махалата, аз се хвалех пред другарчетата си: «Тази есен и аз ще тръгна на училище! И за мен ще се състави шествие с амини!..“ А те ми отговаряха: «Хайде бе, дребосък, ти си още малък!»

Още през следващия ден майка ми започна подготовка. Тя бе известила и леля Кериме, която рано рано пристигна у нас. Същия ден тръгнахме да пазаруваме. Леля Кериме здраво бе хванала ръката ми. Включително дойката ми, обиколихме магазините по чаршията. Закупиха сума нови неща за брат ми. Ех, и мен не ме забравиха. Вкъщи веднага лакираха

стария чин от времето на дядо ми. На него баща ми, дори дядо ми са поставяли книгите си и са учили по тях. Дядо ми винаги повтаряше: „Само чрез учение децата могат да бъдат поощрявани да вършат добрини и да не се занимават с лошотии!»

Вечерта не ме ловеше сън от вълнение. Призори цялото семейство бяхме на крак. Все гледах какво ще прави майка и се питах: „Дали и аз ще тръгна днес на училище!“

Подир малко облякоха брат ми с новите дрехи. По едно време леля Кериме застана пред мен с нови дрехи и каза: «Хайде, приготви се! И ти ще тръгнеш днес на училище. Подир малко ще дойде шествието с амини. Приготви се!...»

Не мога да ви опиша колко много се зарадвах. Ясно беше, че всички вкъщи тайничко се разбрали да ме изненадат.

Учениците от нашата махала се бяха събрали пред нашата къща и чакаха да се появи шествието с амини. Майка ми раздаваше бонбони, леблебия и кифлички на децата. Когато шествието се показа в края на улицата, ние се вкупчихме пред нашата врата. Чичо Екрем и брат ми ме качиха на украсения кон и с молитви тръгнахме към училище. Шествието вървеше по улицата, а хората наизлезли пред домовете си ни гледаха със завист. Ние в един глас повтаряхме: «Амиин!..Амиин!..“, край нас крачеха другите деца от махалата.

Хафса БОЙНУКАЛЪН

ШЕСТВИЕ С АМИНИ

Слушам!

- Преди много години враговете решили да убият нашия Пейгамбер. Когато научил това, заедно с най-добрия си приятел Ебу Бекир решили да избягат от Мекка. Когато излезли извън града, първо вървели в обратна посока, за да заблудят враговете си, после тръгнали към планината Ухуд. Било много горещо и те решили да влязат в една пещера да отпочинат. След тях долетели два гълъба и свили гнездо на клончето пред отвора на пещерата. Не след дълго пристигнали и враговете им мюшрики, които ги проследили. Единият от тях рекъл:

- Само тук, в пещерата трябва да са!

А другият отвърнал:

- Не може да са тук. Ако бяха в пещерата, щяха да са развалили ето това гнездо. Щом гнездото е цяло, значи ги няма вътре!

И мюшриките се отказали да ги търсят вътре. Така гълъбите спасили Пейгамбера ни. Затова и ние трябва да ги пазим! И, дядо, когато аз разказах този случай в училище, господин учителят ми каза «Браво!» Ето така пейгамбера ни научил да пазим птиците. Но, дядо, има нещо, което все пак не разбирам. Ти всяка сутрин ги храниш, правиш им добро, а те като се нахранят «Пърр!..“ отлитат. Нито ти благодарят, нито нищо!

- Да, моето момиче! Това е друго нещо, което трябва да знаеш. Нашата религия ни учи, когато правиш добро, да не го изтъкваш. Има една поговорка, която казва: «Направи добро, хвърли го в морето. Ако рибите не знаят, то Творецът знае!» Това значи, че ти няма веднага да очакваш да ти се връща добрината. Творецът, тоест Аллах един ден ще го върне по друг начин, защото Той знае, че ти си направила добро и не очакваш някаква отплата за това. За това и ние трябва да правим добро, без да чакаме отплата. Ще храним гълъбите и птиците. Един ден на друго място, по друг повод, иншаллах, тяхно или на някой друг добро ще ни зарадва!

Айлин реши да запомни втората част на това, което дядо й разказа.

АЙЛИН И ГЪЛЪБИТЕ

Исмаил А. ЧАУШЕВ

Когато Айлин се събуди и дойде в кухнята, дядо й хранеше гълъбите през прозореца. Долу под балкона бяха се струпали цяло ято. Тя застана пред дядо си, погледна надолу към гълъбите, които кълвяха жито и им замахна: „Къшш!..“ Но нито един гълъб не излетя.

– Дядо, ще ги изловим ли да ги заколим тази зима?

– Не, моето момиче, няма да ги изловим, нито пък ще ги колим.

- Тогава защо ги храниш всяка сутрин? Другият ми дядо на село храни гъските и ми казва: „Тази зима ще ги заколим и ще ти изпратим пръжки!“

- Месото на тези гълъби не се яде, моето момиче.

- Щом е така - безсмислено е да ги храниш!

- Те са красотата на нашия град, моето момиче. Виж, сутрин, когато отворя прозореца как цяло ято долитат при нас...

- Но като се наядат и хайде, пърррр... отлитат и заминават.

- Нищо. Ние живеем заедно с тях. Я си помисли, ако ги нямаше и тях, кой щеше да ни навестява? Кой щеше да каца на перваза на прозореца и на балкона?

- Когато казах на дядо Акиф, че ти всяка сутрин храниш цяло ято гълъби, той ми отговори: „Браво на дядо ти! Много хубаво прави!!“ После ми каза да ги пазя, защото са спасили Пейгамбера ни. Ти знаеш ли дядо как?

- Не, не съм чувал. Как е станало това? Разкажи ми!

- Първо да затворим прозореца, тогава ще ти разкажа. Иначе се разсейвам!

- Ти да не си баба! Как така ще се разсейваш? Хайде, затворих вече.

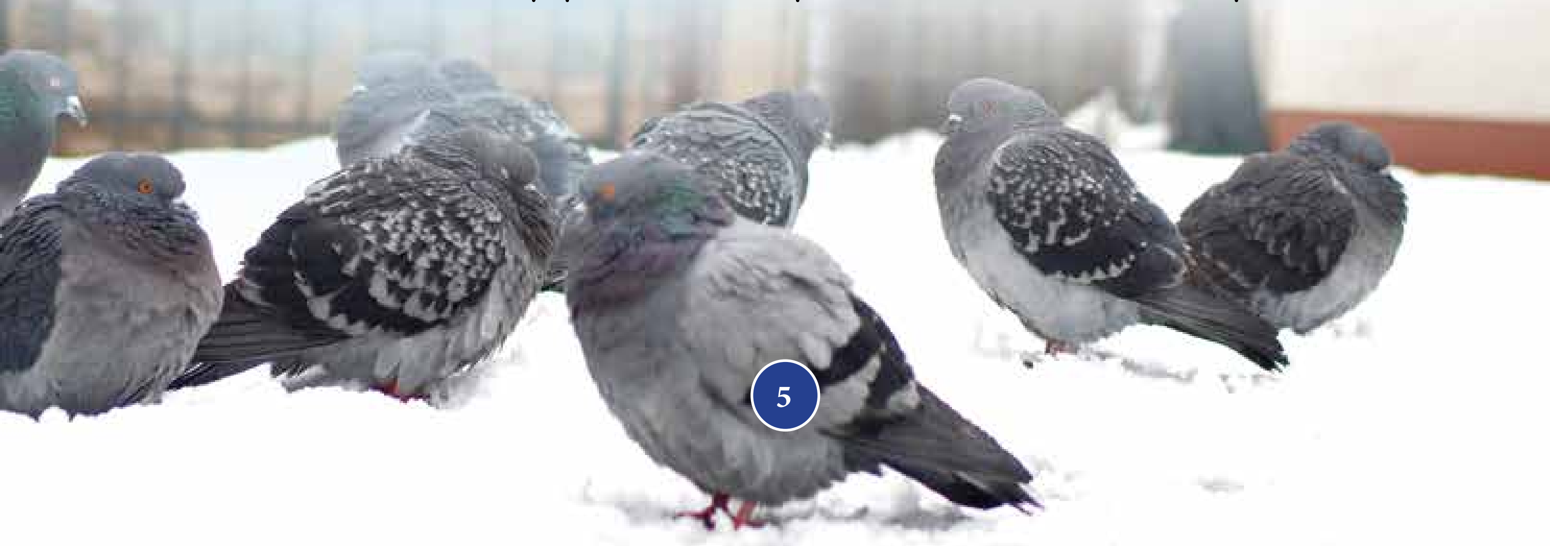

благоволението на Аллах?

- Разбира се, че искам, я емир на вярващите!

- Там, в задната махала в момента една самотна и бедна жена се мъчи да ражда. При това не са имали нито нещо за ядене, нито огън да си палят. Вземи малко брашно, масло и каквото там трябва за бебето, което ще се роди и да идем да й помогнеш! Аз пък ще взема малко дърва!

Те взели каквото трябвало и се отправили към къщата на бедния човек. Когато бедният мъж видял Хз. Омер и жена му, се учудил и зарадвал. Хз. Юммю Гюлсюм влязла вътре и започнала да върши каквото трябвало.

Хз. Омер помолил човека да отиде и да събере палмови клони. После запалили огън и приготвили топла чорбица. След малко стенанията спрели и се чул бебешки плач. Хз. Юммю Гюлсюм тихо се обадила през прозореца на Хз. Омер:

- Я, емир-ел мюмин, кажи на човека, че му се роди мъжка рожба!

-Не, не е възможно това да е халифът Омер! - викнал мъжът. Той скочил от мястото си като искал да целуне ръката на Хз. Омер и да му се извини за грубото си отношение в началото. Хз. Омер го спрял и му рекъл:

- Бъди какъвто си бил досега. Няма да ми е приятно ако вземеш да се промениш. Аз съм ваш халиф, тоест ваш

слуга. Ела утре при мен, да ти отпусна малко средства докато оправиш положението си.

- Аллах да е доволен от вас, я, Омер!

После внесли чорбата вътре и Хз. Омер продължил да му разказва други неща.

Хз. ОМЕР

Хайреддин ЕКМЕН

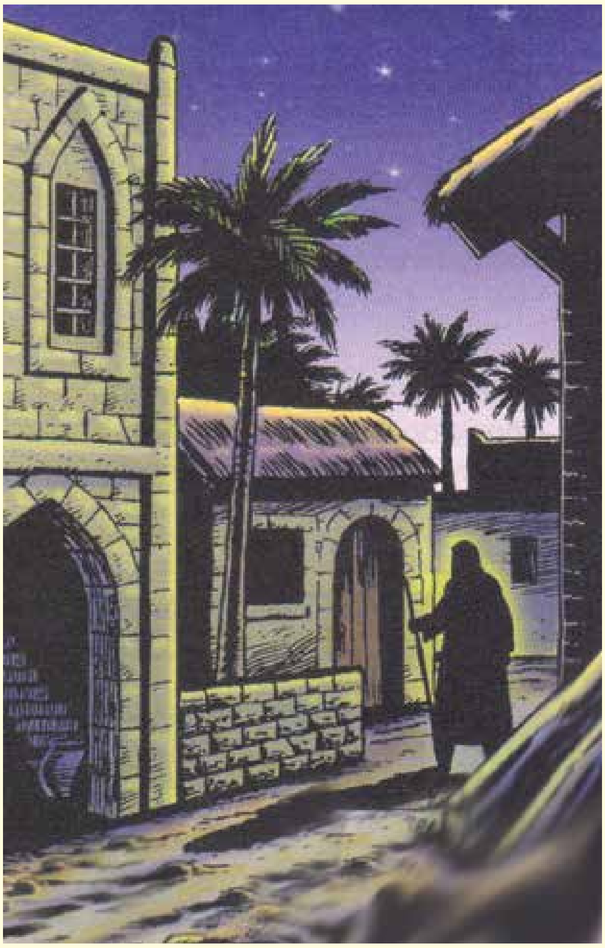

По време на своето управление Хз. Омер /р.а./ понякога сменял облеклото си и тръгвал нощем да обикалял по улиците на Медина. Така той искал да види има ли някой беден, самотен и нуждаещ се човек из града. Веднъж пак през нощта той бил тръгнал да обхожда околността и срещнал един мъж. Човекът бил много разтревожен. Оглеждал се наоколо и не знаел какво да предприеме. Не бе видял Хз. Омер, който се приближил към него и го попитал:

- О, раб на Аллах, ти кой си? Какво ти е?

- Моля да ме оставите на мира и да си гледате работата!

Човекът стоял насред улицата и няма няма гледал към къщата си, откъдето се чували тежки стенания.

- О, Аллах, мой! Кажи какво да правя?

- Какви са тези стенания, които се чуват? - попитал Хз. Омер.

- Защо се бъркате в чужди работи, бе човек?

Мъжът здравата се ядосал:

- Не ти ли казах да си гледаш работата? Върви си вкъщи да спиш.

Халифът не се обидил на думите на мъжа и продължил тихо и кротко да го разпитва:

- Кажи си мъката! Може пък да намерим решение на проблема ти!

При това настояване на Хз. Омер, човекът започнал да разказва:

- Стенанията, които се чуват са на жена ми. В момента тя изпитва родилни мъки. Аз не можах да намеря акушерка да й помогне при раждането, защото съм беден. Вкъщи нямам нито нещо за ядене, нито пък огън да запаля. Не беше възможно да намеря поне една жена да й помогне. Както виждаш целия съм потънал в мъки...

- Извинявай, потърпи малко. Ще намерим някакъв изход!

Хз. Омер с бързи крачки се отправил към къщи.

- Я Юммю, искаш ли в момента да извършиш нещо, с което да спечелиш

Айет
Хадис
Есма
Дуа

Един айет

„Само на Теб служим и Теб за подкрепа зовем!"
/ел-Фатиха, 5/

Есма-и хюсна:

Есма-и хюсна означава хубавите имена на Аллах. В един свещен айет се казва: "Негови са най-прекрасните имена" /ел-Хашр, 24/

А в един свещен хадис се казва: "Който изброи като знае значението им и с тях спомене Аллах, ще влезе в дженнета".

ЕЛ-ВЕКИЛ

е човекът, на когото се доверяваме да изпълни нашите дела при отсъствието ни.

Хадис

Човек съжителства с любимите си хора.

Една дума

„макбул" означава приет, приемлив.

Дуа

Аллах мой, пречисти ме така както си пречиствам бялата дреха

НАТАМ, КЪДЕТО МАГАРЕТО ПОЖЕЛАЕ

Всяка неделя Насреддин Ходжа ходел из чаршията, отбивал се на пазара и харчел парите си.

Така през един неделен ден станал рано сутринта, отвързал магарето си и му рекъл:

„Хайде, Каракачан мой, да вървим!"

Магарето му моментално разбрало за какво става дума и жално го погледнало! И Ходжа добавил:

„Ех, ще се поразходиш малко днес ти се е паднало!"

Магарето одобрително поклатило глава и заревало: «Аии!..Аии!.."

После Ходжа ефенди яхнал животното и рекъл: «Дий, Каракачане мой!..»

Ала магарето не мърдало от мястото си.

Ходжа ефенди повторно го подканил:

„Хайде, моето момче, дий, дий!.!"

И това не дало резултат. Тогава Ходжа ефенди се ядосал и му се скарал:

„Но ти прекаляваш вече!"

Каракачанът обаче стоял и не му обръщал внимание.

Ядосан Ходжа ефенди не се стърпял...
животното от дума не вземало.
Каквото и да правел, Ходжа, било напразно
С нищо не можел да му угоди.
Тъй взели да се надпреварват
кой по-голям инат ще прояви.
Но видял Ходжа, че с лошо нищо не постига,
Каракачан си викал: «На мен това ми стига!..»
И тръгнало на воля към гора зелена...
Тогава съседите попитали Ходжа ефенди:
„Какво става, ефенди, накъде си се засилил?"
той кротко навел глава и отронил:
„Не ме питайте! Навярно магарето знае;
отиваме там, където то пожелае!.."

Хилял

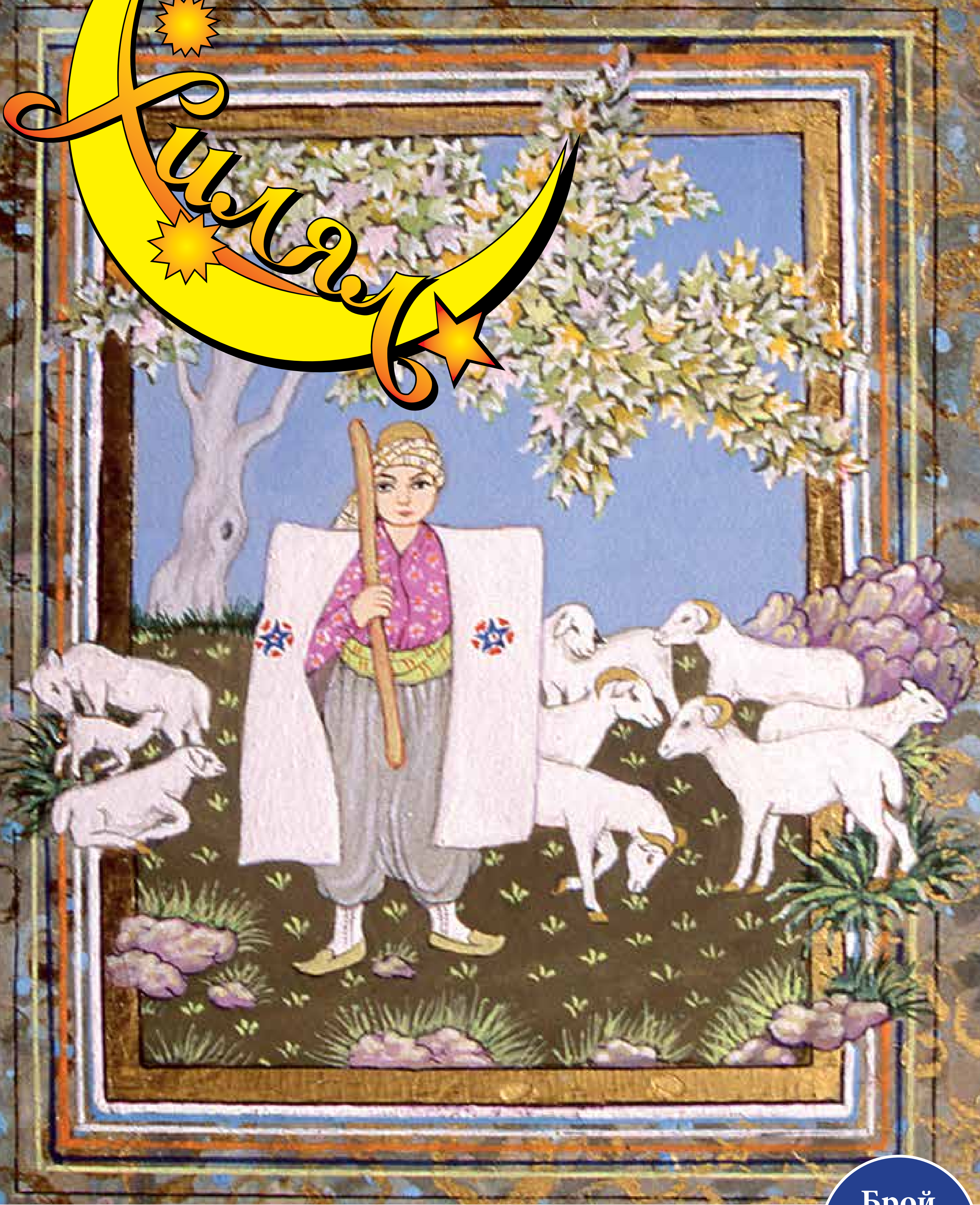

Безплатно детско приложение на сп. “МЮСЮЛМАНИ”

Брой 12 2015